

**VINT-I-CINC TEMPORADES DE TEATRE I DANSA A TÀRREGA.
APUNTS PERSONALS**

TERESA GARCIA BOSCH

ABSTRACT

Con motivo de las veinticinco ediciones de la temporada estable de teatro y danza profesional en el Teatro Ateneu de Tàrraga, la persona responsable describe en el artículo, desde la experiencia personal, cuál es la tarea que desarrolla una programadora teatral y cuáles son los retos, objetivos y criterios que se plantea a la hora de seleccionar los espectáculos que acabaran configurando una temporada teatral. También repasa brevemente las inversiones y mejoras en el edificio durante estos veinticinco años, así como una sucinta explicación de las campañas de desarrollo de nuevos públicos como reto de futuro del teatro.

In honour of the twenty-fifth anniversary of the regular season of professional dance and theatre at the Ateneu Tàrraga, the head of the organisation describes in this article, from personal experience, what the job of a theatrical programmer entails and what challenges, objectives and criteria come into play when choosing which shows will comprise the theatrical season. She also briefly reviews the investments and improvements in the building over the last twenty-five years and offers a succinct explanation of the outreach campaigns toward new audiences as a future challenge of the theatre.

PARAULES CLAU

Programació, teatre, dansa, Tàrraga, finals segle xx i segle xxi

Quan hem de programar una temporada de teatre apareixen moltes qüestions que ens hem de plantejar. Potser la primera és ser conscient de la funció del teatre en la nostra societat i quins són els objectius que volem aconseguir. També hem de tenir clar qui som –si som un ens públic o un teatre privat–, quins recursos tenim i on estem situats, conèixer l’oferta teatral que ens envolta, definir quin tipus de teatre volem oferir i a quin públic ens adrecem, quina política de preus seguirem i, sobretot, intentar conèixer el sector i el major nombre de les produccions que s’estrenen. En aquest article intentarem explicar cadascuna d’aquestes qüestions.

Aquestes reflexions són el punt de partida per començar a configurar la selecció d’espectacles que s’ofereixen durant la temporada de teatre i dansa professional al Teatre Ateneu de Tàrrrega, que s’allarga de l’octubre fins just abans de la festa del Carnestoltes. Trobar l’equilibri entre tota l’oferta anual d’arts escèniques de la nostra ciutat, que és molt àmplia, com veurem més endavant, no és una tasca fàcil.

El mètode Grönholm.
Temporada 2005-2006.

Todos eran Lorca. Temporada
2006-2007.

La revelación de Leo Bassi.
Temporada 2007-2008.

LA FUNCIO DEL TEATRE

Per definir el teatre trobem moltes teories, algunes de les quals estan relacionades amb ideologies polítiques o espirituals, mentre que d'altres es basen exclusivament en baròmetres artístics. Alguns teoritzen sobre el teatre com a esdeveniment, i d'altres el veuen com un catalitzador per al canvi social, és a dir, la veu crítica, i en alguns casos ideològica, en l'anàlisi del present i de la contemporaneïtat.

La teoria més antiga, però, està recollida a *La poètica*, d'Aristòtil, la qual, malgrat la seva antiguitat, continua sent la més influent per a la nostra civilització occidental. Aristòtil parlava de la catarsi que ha de provocar en l'espectador una obra te-

atral, entesa com aquelles sensacions i emocions que ens remouen l'interior, que ens fan empatitzar amb els personatges i ens fan créixer com a persones, i que ens fan sentir més nets i elevats. Quan Aristòtil parlava de catarsi només es referia a la tragèdia, però crec que aquesta teoria es podria aplicar a tots els gèneres.

El que sabem, però, és que el teatre és un acte social i una de les poques arts en què l'artista i l'espectador tenen un contacte real i palpable. El teatre serveix per percebre el que ja vèiem i imaginar el que ja sabíem.

L'OFERTA TEATRAL A TÀRREGA

Sortosament a Tàrrrega som uns bons afeccionats a les arts escèniques; tants anys de Fira del Teatre al Carrer ens ha convertit en un públic exigent. Aquest esdeveniment, referent de la ciutat, s'ha convertit en un model a imitar per altres fires i ha liderat clarament l'evolució de les arts escèniques en l'àmbit nacional i internacional. És l'espai on els targarins descobrim les darreres tendències en les arts escèniques, els nous llenguatges, les propostes més arriscades, i, com a mercat que és, un dels objectius de FiraTàrrrega és internacionalitzar la producció escènica catalana. Aquesta missió és la que comporta que s'aposti per llenguatges universals que moltes vegades s'allunyen del text literari. Així doncs, la meitat de la programació de FiraTàrrrega no utilitza la paraula com a eina de comunicació de les propostes escèniques. Aquest no és pas un retret, sinó un criteri.

A l'altre costat de l'oferta teatral targarina trobem el Concurs de Grups Amateurs de Teatre, que enguany

arriba a la 32a edició. Una proposta molt diferent de FiraTàrrrega, però també necessària, perquè la pràctica de les arts escèniques és tan enriquidora o més que l'observació. Per aquest cicle acostumen a passar majoritàriament obres de text de repertori o que han triomfat en els darrers anys a la cartellera.

Una altra important oferta teatral de la ciutat és la programació familiar a càrrec de l'associació local de la Fundació Xarxa, que descobreix als més menuts de la casa el gust per assistir a un bon espectacle. Aprofito per agrair el desinteressat, però fructífer, treball dels voluntaris d'aquesta associació en la creació del públic del futur.

Cartell d'Espectres.
Temporada 2008-2009.

La maternitat d'Elna.
Temporada 2009-2010.
©Pablo Ley.

10-11 Institut del Teatre-IT
Dansa. Temporada 2010-2011.

També comptem amb una campanya de teatre escolar organitzada pel Consell Comarcal i els Serveis Pedagògics de l'Urgell.

Al voltant de vint mil espectadors passen anualment pel Teatre Ateneu de Tàrrrega.

CONÈIXER EL SECTOR TEATRAL

Anualment s'estrenen a Catalunya unes cinc-centes produccions. Així doncs, com podem fer una selecció de vuit o deu obres? És impossible conèixer-les totes. Per aquest motiu cal cercar informació gairebé sota les pedres per decidir quins seran els espectacles que configuraran la programació.

En aquest punt cal parlar de les fonts d'informació. No hi ha dubte que el millor referent és poder assistir personalment al màxim de representacions possibles i elaborar així un criteri propi sobre els espectacles. Però davant de l'ingent nombre d'estrenes cal recórrer a altres fonts d'informació, entre elles les crítiques teatrals, que malauradament cada cop són més escasses en la premsa escrita, tot i que afortunadament aquesta eina tan utilitzada als anys noranta, s'ha vist compensada abastament per nombroses pàgines *on-line*, com Teatral.net, Recomanacat, i multitud de blogs. Una altra de les fonts més valuoses són les opinions d'altres companys de professió que sovint trobes als teatres o a les fires; d'aquí la importància d'assistir a fires de teatre, en primer lloc per l'elevat nombre de funcions que es poden veure en poc temps, i no menys important, per l'intercanvi d'informació amb altres programadors i companyies.

També compleixen un paper important les xarxes que s'organitzen al voltant del món teatral. En el cas de l'Ajuntament de Tàrrrega pertanyem a la Xarxa Alcover de Teatres, un projecte que abasta tots els territoris de l'àmbit lingüístic català: Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Andorra, i que treballa amb l'objectiu que els millors espectacles en llengua catalana es coneguin arreu, ja que massa sovint, tot i compartir una mateixa llengua, el desconeixement mutu en l'àmbit teatral és la tònica imperant.

Fum de Teatre de guerrilla.
Temporada 2010-2011.

La flauta màgica.
Temporada 2013-2014.

Un altre dels programes més oficials als quals pertanyem és el Programa.cat, que és la forma articulada que ha desenvolupat el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya per ajudar les programacions professionals d'arts escèniques, tant econòmicament com amb assessorament artístic. En els darrers anys s'hi ha sumat i també hi dona suport la Diputació de Lleida.

I, finalment, també formem part del programa Platea, promogut per l'Institut Nacional de Artes Escènicas y Música del Ministeri de Cultura, que incentiva la mobilitat de les companyies fora de la seva comunitat autònoma amb una important aportació econòmica. També posa a l'abast dels programadors un catàleg amb una selecció d'espectacles.

CRITERIS PER SELECCIONAR ELS ESPECTACLES

Un cop conegut el màxim de propostes possible, cal decidir quines finalment s'exhibiran al nostre teatre. A continuació exposaré uns criteris personals per reconèixer un espectacle perfecte, però que ben bé poden servir per a qualsevol creació artística.

Quan ens apropem a una obra en valorarem en primer lloc dos aspectes: la forma i el contingut; quan l'equilibri és perfecte entre aquests dos vessants, no ho dubteu, us trobeu davant una autèntica obra d'art. És molt difícil trobar-ne, força vegades el contingut, allò que l'autor o la companyia ens vol transmetre, és realment interessant, innovador, provocador... qualsevol adjectiu positiu que se us acudeixi, però potser no ha sabut comunicar el seu missatge, no ens ha commogut, a vegades per manca de recursos, per manca d'imaginació... ves a saber quin en pot ser el motiu. En altres ocasions la tècnica i els recursos desplegats són espectaculars, però el contingut és pobre. En aquests casos ens trobarem davant una proposta que ens deixarà bocabadats, però en el fons ens deixarà freds i no ens comunicarà res. Però tampoc no és tan senzill com això; les arts escèniques són una amalgama de filosofia, història, música, imaginació, tècnica... Són molts els factors que influeixen a l'hora de determinar la qualitat d'un espectacle.

En un principi el llenguatge o la paraula era el material de la literatura dramàtica, com la pedra o el bronze ho són de l'escultura, l'oli, de la pintura, o els sons, de la música. Però aquesta definició actualment ha quedat curta; el teatre, com moltes altres disciplines, ha sofert una gran revolució i una d'elles ha estat la incorporació de les noves tecnologies en el seu llenguatge. Antigament el teatre era un fet essencialment artesà, en què la paraula era la matèria primera que l'autor modelava, però en les darreres dècades aquest material ha estat substituït per elements d'alta tecnologia que ajuden a construir l'espectacle. Una altra revolució important ha estat la revolució textual; abans un autor escrivia teatre, ara cada cop és més habitual trobar creacions col·lectives que no parteixen de textos previs ni disposen d'un dramaturg especialista, sinó que són projectes clarament experimentals i renovadors pel que fa a les tècniques d'interpretació, la concepció de l'escenari i de l'espectacle teatral: el text dramàtic ha perdut la centralitat en la concepció de l'espectacle. També han aparegut noves dramaturgies que no segueixen l'estructura clàssica dels cànons, com el teatre postdramàtic, multidisciplinar, documental, Verbatim, etc.

Acorar de Joan Gomila.
Temporada 2013-2014.

Cartell de L'orfe del clan dels Zhao.
Temporada 2014-2015.

Però tornem a la selecció de l'espectacle, cal que compleixi uns criteris bàsics:

- El desenvolupament de l'espectacle ha d'aconseguir mantenir l'interès de l'espectador, no ha de decaure i encara que tingui una durada considerable, no ha de semblar llarg. No ens pot deixar indiferents, no hi ha pitjor enemic del teatre que l'avorriment.
- La interpretació dels actors o actrius ha de ser convincent, no han de sobreactuar ni cometre errors. La dicció, l'entonació, els silencis, els gestos... han de comunicar i commoure.
- La posada en escena ha de ser professional i, en la mesura del possible, innovadora i sorprenent: l'escenari, el decorat, el vestuari, la il·luminació, la música, les projeccions... fins a l'últim detall ha d'estar cuidat i ha de tenir un motiu per ser-hi.
- I l'últim criteri que personalment utilitzo: l'espectador ha de sortir del teatre amb ganes de tornar-hi i recomanar-ne l'assistència.

Tant és que ens trobem davant d'una comèdia com d'una tragèdia, davant d'un clàssic com de la proposta més contemporània: tenim uns criteris i l'espectacle al qual assistim no ens pot defraudar. És prioritària la qualitat, sigui quin sigui el gènere.

Un altre criteri que acaba de definir la selecció de la programació teatral és la varietat de gèneres. Tot i saber que el públic prefereix la comèdia, no podem cedir a aquesta temptació, per molt segur que sabem que omplirà el teatre, i menys quan la gestió és d'un equipament públic.

L'autoria seleccionada ha de ser equilibrada entre la clàssica i la contemporània, l'autòctona i l'estrangera. Darrerament i afortunada, s'hi ha afegit un altre criteri: la paritat. Massa temps autores i creadores s'han mantingut absents de les programacions i, per tant, silenciades.

LA DRAMATÚRGIA CATALANA CONTEMPORÀNIA

Quan em van demanar que escrivís aquest article per a la revista *URTX* amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la programació estable de teatre i dansa professional del Teatre Ateneu no vaig sospitar que, finalment, aquest exercici es convertiria en una avaluació de la meva tasca com a programadora de teatre durant aquestes dues dècades i mitja.

Tanmateix, aquest exercici s'ha convertit també en l'oportunitat per reflexionar sobre l'evolució de la

L'orfe del clan dels Zhao.
Temporada 2014-2015.

Madre Coraje.
Temporada 2015-2016.

Tortugues la desacceleració de les partícules de Claudia Cedó. Temporada 2015-2016.

17-18 Cartel d'Art de Jasmina Reza. Temporda 2017-2018.

dramatúrgia catalana al llarg d'aquests vint-i-cinc anys. La programació del Teatre Ateneu ha intentat reflectir aquesta evolució, sobretot en l'àmbit d'autoria catalana. En les primeres edicions, entre els autors més representats sovintejaven escriptors estrangers o obres del repertori clàssic català. Era freqüent trobar-hi obres de Guimerà, Verdaguer, Rossinyol, Benet i Jornet, Shakesperare, Molière, Ibsen, Mamet, Miller, Brecht, etc. Costava trobar propostes d'autoria contemporània catalana.

Però les coses han canviat gràcies a institucions com l'Institut del Teatre de Barcelona o la Sala Beckett, que des dels anys noranta s'ha dedicat a la formació de nous talents gràcies als nombrosos seminaris, que van començar amb Sanchís Siniesterra i que van culminar amb l'obertura de l'Obrador a començaments dels anys 2000. El resultat ha estat molt fructífer; el planter de nous dramaturgs no ha parat de créixer, amb noms com Sergi Belbel, Lluïsa Cunillé, David Plana, Jordi Galceran, Pau Miró, Jordi Casanovas, Marc Rosich, Guillem Clua, Cristina Clemente, Clàudia Cedó, Joan Yago, Marta Buchaca i molts altres que em deixo. Molts dels seus espectacles han format part de la programació al llarg d'aquestes vint-i-cinc temporades al nostre teatre. Hem pogut gaudir d'obres com *El mètode Grönholm*, *Paraules encadenades*, *Uuuuh!*, *Germanes*, *Smiley*, *Tortugues o la desacceleració de les partícules*, *El bon pare*, *Ventura*, *E.V.A.*, *Fairfly...* També gràcies a la Xarxa Alcover hem pogut conèixer els autors més destacats de la dramatúrgia catalana de la resta dels Països Catalans, i al nostre teatre han arribat espectacles de Joan Carles Benlliure, Carles Alberola, Juli Disla, Toni Gomila, Pere Fullana, Pascual Alapont... Tot i així, hi ha veus que discrepen del suposat gran moment de la dramatúrgia catalana contemporània, i que es lamenten sobretot de la poca qualitat literària dels textos i de la poca substància dels continguts.

MILLORES I INVERSIONS AL TEATRE ATENEU

Recordo que la primera funció que vàrem programar al Teatre Ateneu, l'any 1993, va ser *Shirley Valentine*, protagonitzada per l'actriu Amparo Moreno, un espectacle deliciós. Com a anècdota, i relacionat amb el tema de les millores del teatre, recordo d'aquella ocasió l'atrotinat camerino que li vàrem oferir, situat al primer pis, just al costat de la pinta, que són les barres on se subjecten els focus; tenia unes dimensions d'un metre quadrat! Aquelles condicions no eren dignes d'oferir als artistes, ni tan sols s'hi podien dutxar després de la funció per treure's la suor. Com a conseqüència d'aquella mala experiència, tot i que

l'actriu s'ho va prendre amb humor, amb l'aleshores regidor de Cultura, el senyor Joan Lluís Tous, vàrem decidir que una de les primeres actuacions que faríem seria millorar i dignificar els camerinos.

A partir d'aquell moment les millores al teatre han estat constants; a vegades han estat més senzilles, com l'adequació de l'accessibilitat als serveis del públic, que originàriament es trobaven situats a la primera planta del vestíbul, just abans d'accedir a l'amfiteatre. Altres reformes han estat més substancials: una d'elles va ser la total reconstrucció de la caixa escènica i la dotació d'un equipament tècnic suficient per atendre les necessitats dels espectacles que es poden representar en un teatre de les dimensions de l'Ateneu. Més endavant, una altra reforma important va ser la renovació de tot el pati de butaques per millorar la visibilitat i la comoditat dels espectadors. Es va augmentar el pendent de la platea i es va aprofitar per instal·lar-hi el terra radiant. Aquesta reforma també va comportar l'actualització, segons la normativa vigent, de les mides de les butaques i la distància entre files, un fet que va suposar la pèrdua de tres files i de tres butaques per fila; en total vàrem perdre cent disset butaques. Una altra petita millora va ser la renovació de les cadires de les llotges: les del darrere es van fer més altes que les del davant per millorar-ne la visibilitat.

L'amfiteatre també va ser mereixedor de millores: tota la grada central va ser renovada, i les tres fileres de l'amfiteatre lateral van ser substituïdes per una única filera, ja que a partir de la segona no hi havia visibilitat.

Un cop resoltes totes les necessitats tècniques i millorada la confortabilitat dels espectadors, varen començar les millores estètiques del vestíbul: es va enderrocar una barra de bar que ja no s'utilitzava i es va renovar tota la portalada d'accés amb una espectacular vidriera de vidre i acer que, alhora, acollia les taquilles. Però l'espai va quedar buit i fred. Llavors es van encarregar al pintor Josep Minguell uns frescos que decoressin les parets amb una temàtica al·lusiva al teatre. Així doncs, el vestíbul del Teatre Ateneu acull una gran obra d'art amb les pintures al fresc del pintor targarí; només cal aixecar la mirada quan hi aneu per poder admirar-la.

Les millores per aconseguir que el teatre sigui accessible als espectadors amb mobilitat reduïda han estat les últimes que s'hi han dut a terme.

CAMPANYES DE CREACIÓ DE NOUS PÚBLICS

La irrupció de noves formes de lleure va fer que, durant uns anys, la població que assistia a les funcions teatrals no es renovés; el nostre públic cada vegada era més envellit i no s'albirava un relleu generacional. La constatació d'aquest fet a la majoria de teatres del territori va provocar que molts programadors ens poséssim les piles.

Amb l'objectiu d'atansar el teatre a nous espectadors o de fidelitzar els que ja teníem, hem organitzat en les darreres temporades variades activitats complementàries a la programació, com conferències, tallers, *master class*, debats post-funció, clubs de lectura, exposicions, presentacions de llibres... perquè l'experiència d'assistir a una representació teatral sigui el més enriquidora possible.

Cartel·la de Lehman Trilogy.
Temporada 2016-2017.

Raphaëlle.
Temporada 2018-2019.

També hem creat cicles d'arts escèniques nous per donar cabuda a tots els tipus de teatre, en moltes ocasions adreçats concretament a la població jove:

PÚBLIC! Cicle d'arts escèniques de carrer és una proposta que neix per atansar les arts escèniques als petits pobles del municipi de Tàrrrega. L'any passat hi varen participar només uns quants pobles, però aquest estiu ja s'hi han afegit tots. I per què arts de carrer? N'hi ha molts, de motius: perquè és estiu, perquè hi ha propostes de molta qualitat que tenen dificultats per ser programades en temporades convencionals, perquè Tàrrrega és la ciutat del teatre al carrer i som els primers que hem de donar exemple, i perquè les propostes de carrer van adreçades a un públic variat, que comprèn totes les edats i condicions, que és la població que trobem als pobles petits.

DIMECRES ESCENA JOVE ;-) és un cicle amb propostes que interessin als joves, ja sigui per la temàtica, per l'execució innovadora, pels recursos escènics frescos, originals... Volem que el fet d'anar al teatre es converteixi en una altra alternativa d'oci per als joves.

La **MOSTRA ESCOLAR DE TEATRE** és una iniciativa de l'Ajuntament de Tàrrrega que s'adreça als centres educatius de la ciutat amb l'objectiu de potenciar el teatre des de l'edat escolar, com a disciplina que ajuda a desenvolupar capacitats i valors, i que alhora aglutina matèries curriculars de l'ensenyament obligatori, com la literatura, la llengua, les arts plàstiques, les audiovisuals i les noves tecnologies. Els centres presenten un projecte d'espectacle teatral que treballaran durant el curs i que representaran al Teatre Ateneu durant el mes de maig.

També cal reconèixer la tasca impulsora del teatre entre els més joves que aconsegueix el Batxillerat d'Arts Escèniques que s'imparteix a l'Escola d'Arts Ondara, on hem trobat una bona aliada en la professora Marta Agustí, gràcies al seu entusiasme i la seva professionalitat.

Les inauguracions de la temporada que hem preparat en els darrers anys serveixen per explicar de primera mà les propostes que s'aniran succeint en la programació de la temporada, així com les activitats complementàries que hem planejat.

La campanya Escena 25, promoguda per la Generalitat de Catalunya i adreçada a joves a partir de divuit anys, també va néixer amb l'objectiu de recuperar el públic jove que havia anat al teatre acompanyat dels pares i amb l'escola i que no hi tornava a aparèixer fins ben entrada l'edat adulta. Aquesta iniciativa, amb la col·laboració dels teatres del territori, posa a disposició dels joves entrades molt assequibles per a espectacles i concerts.

Una altra iniciativa de la Temporada de Teatre i Dansa és posar a l'abast dels menors de divuit anys les entrades dels espectacles a cinc euros. Concretament, amb aquesta política de preus, també hem aconseguit que a més de grups de joves, famílies senceres vagin plegades a les representacions.

I, finalment, ja fa tres temporades que el Teatre Ateneu s'ha adherit a la campanya Apropa Cultura, una iniciativa per posar a l'abast dels col·lectius menys

Cartell de Rebota, rebota y en tu cara explota. Temporada 2018-2019.

Cartell Fairfly de Joan Yayo. Temporada 2018-2019.

afavorits o amb risc d'exclusió social la possibilitat d'assistir al teatre i a nombroses activitats culturals, tot un reconeixement a l'important benefici social i individual que genera la cultura.

I, abans d'acabar, quatre apunts anecdòtics de com han anat evolucionant els hàbits en la programació teatral d'aquestes vint-i-cinc temporades de teatre i dansa.

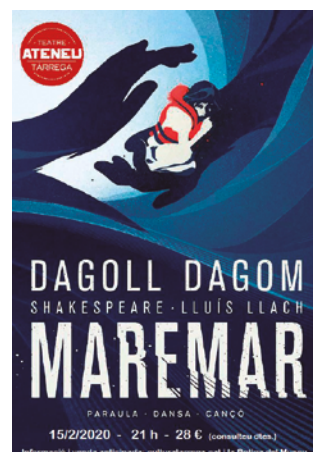
Quan vàrem iniciar les temporades estables de teatre professional, els espectacles començaven a dos quarts d'onze de la nit; a poc a poc aquests horaris han anat avançant cap a estàndards més europeus i després d'uns anys iniciant-los a les deu de la nit, actualment els programem a les nou del vespre. La tendència és avançar encara més els horaris per rons de conciliació laboral.

Pel que fa als preus, en un principi en diferenciàvem tres tipus segons la ubicació de la butaca: platea, llotja i amfiteatre. Actualment aquesta diferenciació és considerada classista i el preu és el mateix a qualsevol lloc del teatre, premiant d'aquesta manera qui compra més aviat la localitat.

Pel que fa al nombre d'abonats n'havíem arribat a tenir més de tres-cents, quan encara no existien teatres com el de Balaguer o l'Escorxador i la Llotja de Lleida; tampoc no programaven amb continuïtat Mollerussa o Cervera. Però la pèrdua notable d'abonats es va donar durant els pitjors anys de la crisi, a finals de la primera dècada dels anys 2000. Actualment, comptem amb més d'un centenar d'abonats i prop de dos-cents usuaris de les Opcions 3 i 4, un semi-abonament que permet adquirir tres o quatre espectacles de la temporada amb importants descomptes.

El Teatre Ateneu és un espai proper: a la sortida d'un espectacle és fàcil copsar el grau de satisfacció dels espectadors; el contacte és freqüent i recollir les opinions resulta fàcil abans i després de la funció. Però durant aquests anys no ens hem limitat a escoltar el parer dels espectadors només d'aquesta forma espontània, sinó que també hem volgut conèixer amb més fonament la seva opinió. Aquest és el motiu de les enquestes d'avaluació que fem cada dos o tres temporades el dia de l'últim espectacle de la temporada, amb l'objectiu de millorar i aconseguir tant com es pugui les expectatives dels nostres espectadors.

I ara sí, per acabar, un agraïment a tots els espectadors que al llarg d'aquests anys han confiat en el nostre criteri a l'hora de seleccionar els espectacles; sapigueu que una petita part dels aplaudiments que dediqueu als artistes també ens arriba a tot l'equip que treballem al teatre.

Barbes de balena. Temporada 2019-2020
@NúriaGà Miz.

Shirley Valentine. Temporada 2019-2020.

Cartell de Maremar.
Temporada 2019-2020.

